

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 04, 2020

Nummer 4, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:321](#) 21-02-2020

Kan de minderjarige in een door een ouder of andere belanghebbende ingesteld hoger beroep betreffende de omgangsregeling, op de voet van artikel 1:377g BW (informele rechtsingang) zijn wensen over de omgang aan het hof kenbaar maken, met als gevolg dat het hof de omgang in volle omvang kan beoordelen? Ja, antwoordt de Hoge Raad.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:320](#) 21-02-2020

Deze zaak gaat over een mondelinge uitspraak tot ondertoezichtstelling en tot verlening van een machtiging tot uithuisplaatsing van een minderjarige. In cassatie gaat het over de termijn waarbinnen en de wijze waarop de rechtbank de mondelinge uitspraak schriftelijk heeft uitgewerkt, en de gevolgen daarvan voor de geldigheid van de uitspraak.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:276](#) 14-02-2020

Vordering tot afstorting van het aan de vrouw toekomende deel van de door de man in eigen beheer opgebouwde pensioenaanspraken. Dient die afstorting te geschieden naar de commerciële waarde van haar deel van de aanspraken op het moment van afstorten of op de peildatum, zijnde de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand? Op het moment van afstorten, is het antwoord van de Hoge Raad.

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:478](#) 13-02-2020

Ontvankelijkheid hoger beroep. De vader is bijna 2,5 jaar na de beschikking van de rechtbank in hoger beroep gekomen van deze beschikking. Hij heeft als belanghebbende binnen drie maanden nadat hij bekend is geworden met de beschikking hoger beroep ingesteld. Ontvankelijk in het hoger beroep (art. 806 lid 1 sub b Rv).

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:1028](#) 06-02-2020

Ondertoezichtstelling. Verzoek tot wijziging omgangsregeling met de vader. Het kind weet niet dat de man met wie hij speelt, zijn vader is. Beperking van de omgang afgewezen. Noodzaak statusvoorlichting. De wijze waarop de moeder uitvoering geeft aan haar ouderlijk gezag is in strijd met de wet.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:1025](#) 06-02-2020

Partneralimentatie; wijziging omdat de beschikking van de aanvang af aan niet heeft beantwoord aan de wettelijke maatstaven, omdat is uitgegaan van onjuiste/onvolledige gegevens. De vrouw is behoeftig. De man geeft onvoldoende inzicht in zijn inkomen. Niet aangetoond dat zijn draagkracht ontoereikend is. De man wordt veroordeeld tot betaling van partneralimentatie van ongeveer € 7.700 bruto per maand.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:1026 06-02-2020

Partneralimentatie. De vrouw is niet behoeftig. Zij kan via het rendement op haar eigen vermogen geheel in haar eigen behoefte voorzien. De vrouw wordt veroordeeld in de proceskosten in hoger beroep, omdat zij, net zoals bij de rechtbank, bewust heeft nagelaten haar vermogenspositie nader te duiden.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:258 29-01-2020

Einde gezamenlijk gezag op verzoek in hoger beroep van de bijzondere curator namens de minderjarige. Hof acht de bijzondere curator ontvankelijk in het appel. Hof beëindigt het gezamenlijk gezag en draagt het gezag op aan de moeder alleen.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:9757 12-11-2019

Echtscheiding. Man komt in hoger beroep terug op zijn in eerste aanleg toegewezen verzoek tot echtscheiding in verband met aan de echtscheiding verbonden nadelige gevolgen. Dat is niet mogelijk, zo oordeelt het hof. De duurzame ontwrichting is niet betwist. Man wordt veroordeeld in de proceskosten, omdat de procedure wat betreft de echtscheiding nodeloos is aangespannen c.q. voortgezet.

Rechtbank

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:1086 19-02-2020

Gezamenlijk gezag moeder en grootmoeder (art. 1:253t BW). Voogdij was bij GI, omdat moeder ten tijde van de geboorte onbevoegd was tot het gezag. GI verzoekt haar te ontslaan van de voogdij en de grootmoeder tot voogd te benoemen. Moeder kan dan medevoogd worden. Moeder en grootmoeder verzoeken de moeder te belasten met het ouderlijk gezag en de grootmoeder mede het gezag te laten uitoefenen. Rechtbank wijst het verzoek van de GI af en wijst de verzoeken van de moeder en de grootmoeder toe.

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:1083 17-02-2020

Kinderalimentatie. Behoeftebepaling van de kinderen conform de Alimentatienormen. Rechtbank oordeelt dat de behoefte van de minderjarigen niet individueel wordt bepaald aan de hand van behoeftelijstjes. Systematiek van de aanbevelingen van de Expertgroep Alimentatienormen is ontwikkeld om tot eenduidigheid te komen. Dat dient de rechtszekerheid. Bovendien wordt inhoudelijke discussie over behoeftelijstjes van kinderen vermeden.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:522 10-02-2020

Burgerlijke stand. Wijziging van de geboorteakte door te gelasten dat de aanduiding van het geslacht via een latere vermelding wordt veranderd in 'geslacht is niet kunnen worden vastgesteld'.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:1189 06-02-2020

In de woning achtergebleven partner verzoekt om intrekking van het huisverbod, opgelegd aan haar partner. Zij ontkent thans dat zij is mishandeld, ook al had zij dat ten tijde van het huisverbod drie keer verklaard. Voorzieningenrechter heft het huisverbod niet op.

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:566 06-02-2020

Meerderjarige verzoekt vernietiging van de erkenning. Rechtbank past Nederlands recht toe, omdat dat het recht is dat ook op de erkenning is toegepast. Termijn voor vernietiging erkenning overschreden. Rechtbank gaat daaraan voorbij in het licht van artikel 8 EVRM.

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:564 31-01-2020

Terugbetaling van (voornamelijk) te veel ontvangen partneralimentatie. Na ontslag van de man en gebruikmaking van de ontslagvergoeding om de hoge partner- en kinderalimentatie te kunnen betalen, heeft de rechtbank beide bedragen ingrijpend verlaagd. De man is een eigen onderneming gestart, maar verdient daarmee vooralsnog veel minder dan hij deed. Rechtbank oordeelt dat de vrouw, die tijdig door de man op de hoogte was gesteld van de situatie, de te veel betaalde partner- en kinderalimentatie van ruim meer dan € 40.000 moet terugbetalen.

RECHTSPRAAK

Kan de minderjarige in een door een ouder of andere belanghebbende ingesteld hoger beroep betreffende de omgangsregeling, op de voet van artikel 1:377g BW (informele rechtsingang) zijn wensen over de omgang aan het hof kenbaar maken, met als gevolg dat het hof de omgang in volle omvang kan beoordelen? Ja, antwoordt de Hoge Raad.

Kan de minderjarige in een door een ouder of andere belanghebbende ingesteld hoger beroep betreffende de omgangsregeling, op de voet van artikel 1:377g BW (informele rechtsingang) zijn wensen over de omgang aan het hof kenbaar maken, met als gevolg dat het hof de omgang in volle omvang kan beoordelen? Ja, antwoordt de Hoge Raad.

In deze procedure heeft de rechtbank ambtshalve een beslissing gegeven op grond van artikel 1:377g BW. Dat artikel houdt in dat de rechter, indien blijkt dat de minderjarige van 12 jaar of ouder hierop prijs stelt, ambtshalve een beslissing kan geven op de voet van artikel 1:377a BW (omgang) of artikel 1:377b BW (informatie en consultatie), dan wel zodanige beslissing op de voet van artikel 1:377e BW kan wijzigen. De minderjarige hoeft niet te worden vertegenwoordigd door een wettelijk vertegenwoordiger of een bijzonder curator.

De vader stelt in cassatie dat het hof heeft miskend dat een minderjarige die het niet eens is met een beslissing van de rechtbank op een informeel verzoek als bedoeld in artikel 1:377g BW, niet op dezelfde informele wijze of zonder vertegenwoordigd te worden door een bijzonder curator hoger beroep kan instellen. Het hof heeft bovendien miskend dat de informele rechtsingang van artikel 1:377g BW uitsluitend geldt voor de procedure in eerste aanleg. Het hof had de brief van de minderjarige, waarmee een van de beschikking in eerste aanleg afwijkend dictum wordt beoogd, moeten aanmerken als een (incidenteel) hoger beroep en de minderjarige daarin niet-ontvankelijk moeten verklaren. Het hof mocht de mening van de minderjarige uitsluitend in aanmerking nemen binnen de grenzen van het door de vader

ingestelde hoger beroep, aldus de vader.

De Hoge Raad overweegt dat de minderjarige van een op de voet van artikel 1:377g BW gegeven beslissing niet op dezelfde informele wijze of zonder te worden vertegenwoordigd hoger beroep kan instellen. Het rechtsmiddel van hoger beroep staat de minderjarige ingevolge artikel 806 Rv weliswaar ter beschikking, maar hij dient bij de aanwending ervan te worden vertegenwoordigd door een wettelijk vertegenwoordiger of een bijzondere curator. Het hof heeft het voorgaande niet miskend. Het heeft de brief van de minderjarige van 27 maart 2017 niet opgevat als een (incidenteel) hoger beroep tegen de door de rechtbank gegeven beschikking, maar als een informeel verzoek als bedoeld in artikel 1:377g BW aan het hof, in het kader van het door de vader ingestelde hoger beroep tegen bedoelde beschikking. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het hof heeft voorts terecht geoordeeld dat de minderjarige de informele rechtsingang als bedoeld in artikel 1:377g BW kon gebruiken in het door de vader ingestelde hoger beroep. Hoewel uit de totstandkomingsgeschiedenis van deze bepaling en de voorloper daarvan niet blijkt dat de wetgever de toepassing daarvan in hoger beroep voor ogen heeft gehad, strookt die toepassing met de aan de bepaling ten grondslag liggende gedachte dat een minderjarige die in staat is tot een redelijke waardering van zijn belangen, zich voor de in die bepaling genoemde kwesties op eenvoudige en informele wijze tot de rechter moet kunnen wenden. Het bieden van de mogelijkheid aan een minderjarige om in een door een ouder – of andere belanghebbende – ingesteld hoger beroep zijn wensen over de kwestie die daarin aan de orde is (omgang, respectievelijk informatie of consultatie) aan het hof kenbaar te maken, voorkomt dat hij zich daarvoor, hangende dat hoger beroep, (opnieuw) tot de rechtbank moet wenden. Dat laatste is niet alleen omslachtig en onnodig belastend, maar kan ook leiden tot tegenstrijdige beslissingen. Bovendien wordt met de mogelijkheid van een informele rechtsingang voor de minderjarige op de voet van artikel 1:377g BW in een al ingesteld hoger beroep, het belang gediend dat de beslissing in hoger beroep wordt gebaseerd op de meest actuele stand van zaken.

Aan het aanvaarden van bedoelde mogelijkheid staat niet in de weg dat een minderjarige die zelf in hoger beroep wenst te gaan van een op de voet van artikel 1:377g BW gegeven beschikking, moet worden vertegenwoordigd door een wettelijk vertegenwoordiger of een bijzondere curator. Daarbij gaat het immers om een formele proceshandeling, waarop de gewone regels van procesrecht van toepassing zijn. De wetgever heeft het in het belang van de minderjarige geacht dat hij daarin bijstand krijgt. Dat belang is echter niet in het geding indien de minderjarige in een door anderen ingesteld hoger beroep op informele wijze zijn wensen aan het hof kenbaar maakt, ook buiten het kader van het kinderverhoor als bedoeld in artikel 809 Rv. Dat neemt niet weg dat het ook in zodanig geval verstandig kan zijn een bijzondere

curator te benoemen om de belangen van de minderjarige te bewaken, zoals het hof in deze zaak heeft gedaan.

De Hoge Raad is, met inachtneming van het voorgaande, van oordeel dat het hof, na ontvangst van de brief van de minderjarige, bevoegd was ambtshalve in volle omvang te beoordelen of, en zo ja, welke omgangsregeling met de vader het meest in het belang van de minderjarige is. Dat de door de vader in hoger beroep aangevoerde grieven alleen gericht waren tegen de vakantieregeling zoals die door de rechtbank was vastgesteld, is dan ook niet van belang. De klacht van de vader faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-02-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:321

Zaaknummer: 19/00616

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Deze zaak gaat over een mondelinge uitspraak tot ondertoezichtstelling en tot verlening van een machtiging tot uithuisplaatsing van een minderjarige. In cassatie gaat het over de termijn waarbinnen en de wijze waarop de rechtbank de mondelinge uitspraak schriftelijk heeft uitgewerkt, en de gevolgen daarvan voor de geldigheid van de uitspraak.

Deze zaak gaat over een mondelinge uitspraak tot ondertoezichtstelling en tot verlening van een machtiging tot uithuisplaatsing van een minderjarige. In cassatie gaat het over de termijn waarbinnen en de wijze waarop de rechtbank de mondelinge uitspraak schriftelijk heeft uitgewerkt, en de gevolgen daarvan voor de geldigheid van de uitspraak.

De moeder klaagt in cassatie dat de beslissing van het hof blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting ten aanzien van de rechtsgevolgen van het niet tijdig uitwerken van een mondelinge uitspraak. Anders dan volgens de beschikking van de Hoge Raad van 20 april 2018 is vereist, heeft de rechtbank de mondelinge beslissing niet binnen een termijn van twee weken schriftelijk uitgewerkt. Deze termijn is van openbare orde, en aan de overschrijding daarvan door de rechtbank had het hof de conclusie moeten verbinden dat de beschikking van de rechtbank van 27 augustus 2018 nietig, ongeldig of in elk geval zonder rechtsgevolgen is, aldus de moeder.

De Hoge Raad overweegt dat hij in voornoemde beschikking van 20 april 2018 regels heeft gegeven die gelden voor mondelinge uitspraken en de schriftelijke uitwerking daarvan. Daarbij heeft de Hoge Raad ook overwegingen gewijd aan ‘de bestaande praktijk’, die erin bestaat dat indien een zodanig spoedeisend belang bestaat bij een uitspraak dat een (volledige) schriftelijke uitwerking daarvan niet kan worden afgewacht, de uitspraak in mondelinge vorm wordt gedaan (zie r.o. 3.3.3-3.3.4). Over de schriftelijke uitwerking van

dergelijke mondelinge uitspraken heeft de Hoge Raad onder meer het volgende overwogen:

‘3.4.4 Wordt de bestaande praktijk gevolgd, dan dient de volledige schriftelijke uitwerking van de uitspraak zo spoedig mogelijk na de mondelinge uitspraak beschikbaar te zijn, bij voorkeur binnen enkele dagen. Overeenkomstig het in art. 30p lid 5 Rv bepaalde, valt hierbij uit te gaan van een termijn van uiterlijk twee weken. De schriftelijke uitwerking dient als uitspraakdatum de dag van de mondelinge uitspraak te vermelden, maar met de uitdrukkelijke aantekening dat het de schriftelijke uitwerking betreft van de reeds mondeling gedane uitspraak, onder vermelding van de datum waarop de schriftelijke uitwerking is vastgesteld, opdat een en ander controleerbaar is voor partijen en de rechter in een volgende instantie.

3.4.5 In het geval dat de verplichting bestaat om bij het aanwenden van een rechtsmiddel tegen de uitspraak, dadelijk de gronden voor dat rechtsmiddel aan te voeren, zoals in cassatie, dienen partijen steeds ten minste twee weken beschikbaar te hebben voor het aanvoeren van die gronden of zoveel minder als overeenstemt met de in het gegeven geval van toepassing zijnde kortere wettelijke rechtsmiddeltermijn. Indien na het beschikbaar komen van de schriftelijke uitwerking van de uitspraak minder dan twee weken resteren, dan wel minder dan genoemde kortere termijn resteert, binnen de rechtsmiddeltermijn, dient de termijn voor het aanvoeren van die gronden daarom zodanig te worden verlengd dat die termijn van twee weken dan wel die kortere termijn wel beschikbaar is, gerekend vanaf de dag volgende op die waarop de schriftelijke uitspraak beschikbaar is gekomen. Het rechtsmiddel zelf dient wel steeds binnen de rechtsmiddeltermijn te worden ingesteld, eventueel dus op nader aan te voeren gronden. (Vgl. onder meer HR 10 oktober 1986, ECLI:NL:HR:1986:AC1641, NJ 1987/122)’

Overschrijding van de in deze beschikking van de Hoge Raad genoemde termijn van twee weken voor de schriftelijke uitwerking van de mondelinge uitspraak, heeft niet tot gevolg dat de uitspraak nietig is of dat daaraan anderszins geen rechtsgevolgen kunnen worden verbonden. Dit strookt met hetgeen geldt ingeval mondeling uitspraak wordt gedaan op de voet van artikel 30p Rv. De overschrijding van de in artikel 30p lid 5 Rv genoemde termijn voor het na de mondelinge uitspraak verstrekken van een afschrift van het proces-verbaal, heeft evenmin nietigheid van de uitspraak tot gevolg. Indien de schriftelijke uitwerking van de mondelinge uitspraak te laat beschikbaar komt, geldt voor het instellen van een rechtsmiddel daartegen hetgeen de Hoge Raad heeft overwogen in r.o. 3.4.5 van voornoemde beschikking van 20 april 2018. Uit het voorgaande volgt dat de moeder uitgaat van een onjuiste rechtsopvatting. De klacht faalt dus.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-02-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:320

Zaaknummer: 19/03528

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezamenlijk gezag moeder en grootmoeder (art. 1:253t BW). Voogdij was bij GI, omdat moeder ten tijde van de geboorte onbevoegd was tot het gezag. GI verzoekt haar te ontslaan van de voogdij en de grootmoeder tot voogd te benoemen. Moeder kan dan medevoogd worden. Moeder en grootmoeder verzoeken de moeder te belasten met het ouderlijk gezag en de grootmoeder mede het gezag te laten uitoefenen. Rechtbank wijst het verzoek van de GI af en wijst de verzoeken van de moeder en de grootmoeder toe.

Gezamenlijk gezag moeder en grootmoeder (art. 1:253t BW). Voogdij was bij GI, omdat moeder ten tijde van de geboorte onbevoegd was tot het gezag. GI verzoekt haar te ontslaan van de voogdij en de grootmoeder tot voogd te benoemen. Moeder kan dan medevoogd worden. Moeder en grootmoeder verzoeken de moeder te belasten met het ouderlijk gezag en de grootmoeder mede het gezag te laten uitoefenen. Rechtbank wijst het verzoek van de GI af en wijst de verzoeken van de moeder en de grootmoeder toe.

De minderjarige woont al een aantal jaren bij de (pleeg)grootmoeder en wordt daar verzorgd. Er is sprake van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de minderjarige en de grootmoeder. Er zijn sterke affectieve banden tussen de moeder, de grootmoeder en de minderjarige. De minderjarige heeft geen andere juridische ouder. De biologische vader is niet in beeld.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt haar te ontslaan van de voogdij en deze over te dragen aan de (pleeg)grootmoeder. Vervolgens zullen grootmoeder en moeder gedeelde voogdij vragen. Dat is het meest passend bij de opvoedsituatie van de minderjarige.

De moeder en de grootmoeder voeren verweer. De moeder is de ouder van het kind. Zij kan niet tot voogd worden benoemd. De enige manier om te bereiken dat de moeder en de grootmoeder de verantwoordelijkheid voor de minderjarige krijgen, is het gezag aan de moeder toe te kennen en vervolgens de pleeggrootmoeder mede met het gezag te belasten op grond van artikel 1:253t BW.

De rechtbank overweegt als volgt. Partijen zijn het erover eens dat de GI niet langer de voogdij over de minderjarige zou moeten uitoefenen en dat het, bij de huidige situatie, het meest passend is als moeder en pleeggrootmoeder gezamenlijk de verantwoordelijkheid over de minderjarige krijgen. Zoals moeder en pleeggrootmoeder terecht aanvoeren, kan dit niet worden bewerkstelligd indien het verzoek van de GI zou worden toegewezen, omdat een ouder niet tot voogd kan worden benoemd. Reeds om die reden zal de rechtbank het verzoek van de GI afwijzen.

De moeder was ten tijde van de geboorte van het kind onbevoegd tot het gezag. De moeder verkrijgt van rechtswege het gezag op de dag dat zij daartoe bevoegd wordt, tenzij op dat tijdstip een ander met het gezag belast is. Dat was hier aan de orde: de GI was met de voogdij belast. De moeder kan dan verzoeken met het gezag belast te worden. Dat verzoek wordt alleen afgewezen als gegronde vrees bestaat dat bij inwilliging de belangen van het kind zouden worden verwaarloosd. De rechtbank is van oordeel dat er in dit geval geen gegronde vrees voor verwaarlozing van de belangen van het kind bestaat. De rechtbank zal de moeder dan ook met het gezag belasten.

Vervolgens gaat de rechtbank na of aan de voorwaarden is voldaan om de grootmoeder mede met het gezag te belasten. De rechtbank overweegt als volgt.

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de rechtbank vast dat vanaf 20 februari 2020 aan de vereisten van lid 1 van artikel 1:253t BW is voldaan (gezag berust bij een ouder). Vanaf dat moment heeft moeder immers alleen het gezag. Voorts woont de minderjarige al vele jaren met moeder bij pleeggrootmoeder en wordt zij mede door haar verzorgd en opgevoed. Van belang is verder dat de minderjarige niet in een familierechtelijke betrekking tot een andere ouder staat. Ook is niet gebleken dat gegronde vrees bestaat dat bij inwilliging van het verzoek de belangen van de minderjarige zouden worden verwaarloosd. Weliswaar is er een biologische vader in beeld geweest, maar daarmee is het contact al geruime tijd geleden verbroken.

Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het verzoek inzake het gezag toewijzen met ingang van de dag na deze beschikking.

Opmerking: De rechtbank is impliciet voorbijgegaan aan de eis van artikel 1:253t lid 2 BW dat de

ouder die het verzoek doet op de dag van het verzoek gedurende ten minste drie jaren alleen met het gezag belast is geweest.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 19-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:1086

Zaaknummer: C/01/353911 / FA RK 19-6112

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Behoeftebepaling van de kinderen conform de Alimentatienormen. Rechtbank oordeelt dat de behoefte van de minderjarigen niet individueel wordt bepaald aan de hand van behoeftelijstjes. Systematiek van de aanbevelingen van de Expertgroep Alimentatienormen is ontwikkeld om tot eenduidigheid te komen. Dat dient de rechtszekerheid. Bovendien wordt inhoudelijke discussie over behoeftelijstjes van kinderen vermeden.

Kinderalimentatie. Behoeftebepaling van de kinderen conform de Alimentatienormen. Rechtbank oordeelt dat de behoefte van de minderjarigen niet individueel wordt bepaald aan de hand van behoeftelijstjes. Systematiek van de aanbevelingen van de Expertgroep Alimentatienormen is ontwikkeld om tot eenduidigheid te komen. Dat dient de rechtszekerheid. Bovendien wordt inhoudelijke discussie over behoeftelijstjes van kinderen vermeden.

De rechtbank stelt voorop dat zij bij het berekenen van de kinderalimentatie uitgaat van de aanbevelingen van de Expertgroep Alimentatienormen ('de richtlijn') en de daarin opgenomen tabellen en formules.

De vrouw stelt dat de behoefte van de kinderen op basis van de tabellen bij de Alimentatienormen € 1.389 bedraagt. Zij gaat uit van het inkomen van partijen in 2018, het jaar waarin de samenleving werd verbroken.

De man betwist de behoefte van de kinderen. Hij is primair van mening dat de vrouw de werkelijke kosten van de kinderen moet onderbouwen. Hij voert aan dat de richtlijn geen wet is, maar slechts een leidraad. De behoefte van de kinderen is lager dan de vrouw stelt. De kinderen gingen niet naar de opvang en, gelet op de leeftijd, waren ook de kosten voor voeding

niet hoog. Voorts gaven partijen niet veel geld uit aan kleding. Verder waren de kinderen een jaar oud toen de relatie werd verbroken, zodat zij niet hebben geprofiteerd van de welstand van het gezamenlijke inkomen van partijen. Subsidiair is de man van mening dat, voor zover de behoefte wel moet worden gebaseerd op de richtlijn, moet worden uitgegaan van de situatie dat partijen nooit hebben samengewoond. De kinderen hebben in het eerste jaar niet geprofiteerd van het gezamenlijke inkomen en in de jaren daarna leefden zij naar de welstand op basis van het inkomen van de vrouw.

In hetgeen de man heeft aangevoerd, ziet de rechtbank geen aanleiding om af te wijken van de in de richtlijn gehanteerde systematiek voor de bepaling van de behoefte. Deze systematiek is ontwikkeld om, zo volgt ook uit pagina 9 van de richtlijn, over eenduidige richtlijnen te beschikken voor de vaststelling van de behoefte van kinderen. Dit dient de rechtszekerheid. Bovendien wordt hiermee voorkomen dat er een inhoudelijke discussie tussen ouders moet plaatsvinden over behoeftelijstjes van kinderen, wat de onderlinge verstandhouding niet ten goede zou komen.

Dat de kosten van de kinderen lager zijn dan hetgeen volgt uit het tabelbedrag, volgt de rechtbank niet. Uit de tabellen volgen redelijkerwijs in de desbetreffende inkomensklasse te maken kosten voor kinderen waarin alle normale kosten, zoals die voor voeding en kleding, zijn begrepen. Slechts in bijzondere omstandigheden worden de daadwerkelijke kosten van belang, waarmee de tabelbedragen kunnen worden verhoogd. Dan moet worden gedacht aan situaties waarin sprake is van kosten van een gehandicapt kind, kosten van door de minderjarige bedreven topsport, privélessen en hoge kosten voor kinderopvang. Van dergelijke omstandigheden is geen sprake. Dat partijen geen kosten voor kinderopvang hadden, zoals de man aanvoert, betekent dus enkel dat het tabelbedrag niet moet worden verhoogd. In de richtlijn wordt niet voorzien in een verlaging van het tabelbedrag. Hogere uitgaven aan de ene post gaan, zo volgt uit pagina 11 van de richtlijn, namelijk gepaard met lagere uitgaven op een andere post. Dat partijen vanwege de leeftijd van de kinderen weinig geld uitgaven aan voeding en kleding is dan ook geen reden om uit te gaan van een lagere behoefte. Sterker nog, uit de tabellen volgt dat jonge kinderen de ouders meer geld kosten dan oudere kinderen. Hetgeen de man aanvoert kan derhalve naar het oordeel van de rechtbank niet leiden tot een lagere behoefte van de kinderen en vormt geen aanleiding de vrouw te verplichten de daadwerkelijke kosten aan te tonen. Dat partijen maar een jaar hebben samengewoond maakt dit niet anders en is naar het oordeel van de rechtbank evenmin een reden om de man in zijn subsidiaire standpunt te volgen. Partijen hebben immers een jaar samengewoond. De rechtbank ziet niet in waarom de kinderen in dat jaar niet van de welstand zouden hebben geprofiteerd, zoals man stelt maar niet nader onderbouwt. Naar het oordeel van de rechtbank is er dan ook geen reden om te doen alsof partijen nooit hebben

samengewoond, terwijl zij wel hebben samengewoond. Van een verbleekte behoefte van kinderen kan ook geen sprake zijn.

Vervolgens berekent de rechtbank de kinderalimentatie in overeenstemming met de Alimentatienormen.

Opmerking: Ook de kinderalimentatie is gebonden aan de grens van de behoefte van het kind. Dat die behoefte niet op de omstandigheden van het geval wordt afgestemd, maar aan de hand van tabellen wordt bepaald, volgt niet uit de wet. Een andersluidende richtsnoer is geen wet.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 17-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:1083

Zaaknummer: C/01/ 349540 / FA RK 19-3891

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot afstorting van het aan de vrouw toekomende deel van de door de man in eigen beheer opgebouwde pensioenaanspraken. Dient die afstorting te geschieden naar de commerciële waarde van haar deel van de aanspraken op het moment van afstorten of op de peildatum, zijnde de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand? Op het moment van afstorten, is het antwoord van de Hoge Raad.

Vordering tot afstorting van het aan de vrouw toekomende deel van de door de man in eigen beheer opgebouwde pensioenaanspraken. Dient die afstorting te geschieden naar de commerciële waarde van haar deel van de aanspraken op het moment van afstorten of op de peildatum, zijnde de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand? Op het moment van afstorten, is het antwoord van de Hoge Raad.

Deze zaak betreft een vordering tot afstorting van het aan de vrouw toekomende deel van de door de man in eigen beheer opgebouwde pensioenaanspraken. In cassatie gaat het erom of die afstorting dient te geschieden naar de commerciële waarde van haar deel van de aanspraken *op het moment van afstorten of op de peildatum* (het tijdstip van scheiding in de zin van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps), i.e. de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand). Het hof heeft in laatste zin geoordeeld. Er wordt in cassatie door de vrouw geklaagd dat uit eerdere jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat het moment van afstorten moet worden aangehouden.

De vrouw klaagt in cassatie onder meer over het oordeel van het hof (in r.o. 2.5 van de

eindbeschikking) dat moet worden uitgegaan van de commerciële waarde van het aan de vrouw toekomende deel van de pensioenaanspraken op het tijdstip van echtscheiding en niet van de commerciële waarde daarvan op het tijdstip van afstorting. Volgens de vrouw heeft het hof met dit oordeel blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, nu het aan de vrouw toekomende deel van de pensioenaanspraken weliswaar moet worden berekend op het tijdstip van echtscheiding, maar vervolgens op het tijdstip van afstorting het bedrag moet worden verstrekt dat nodig is om de aldus berekende pensioenaanspraak van de vrouw ook daadwerkelijk te kunnen realiseren.

De Hoge Raad overweegt dat het recht op pensioenverevening blijkens de regeling in de Wvps berust op het uitgangspunt dat echtgenoten in gelijke mate aanspraak kunnen maken op het pensioen dat gedurende de deelnemingsjaren tussen de huwelijkssluiting en het tijdstip van scheiding door een van hen is opgebouwd, en dus evenredig met de duur van het huwelijk (art. 2 lid 2 Wvps en art. 3 lid 1 Wvps). Ook voor de aanspraak op partnerpensioen is aansluiting gezocht bij het tijdstip van scheiding (art. 3a Wvps). Hieruit volgt dat het tijdstip van echtscheiding bepalend is voor het aan de andere echtgenoot toekomende deel van de pensioenaanspraak.

Indien een rechtspersoon een pensioentoezegging doet, dient hij zorg te dragen dat hij deze te zijner tijd kan nakomen. Indien en voor zover de opbouw van het pensioen in eigen beheer plaatsvindt, dient hij daarom in beginsel over voldoende kapitaal daarvoor te beschikken. De eisen van redelijkheid en billijkheid die de rechtsverhouding tussen ex-echtgenoten beheersen, zullen in het algemeen meebrengen dat de tot verevening verplichte echtgenoot die als directeur/grootaandeelhouder de rechtspersoon beheerst waarin de te verevenen pensioenaanspraak is ondergebracht, dient zorg te dragen voor afstorting bij een externe pensioenverzekeraar van het kapitaal dat nodig is voor het aan de andere echtgenoot toekomende deel van de pensioenaanspraak. Bij de berekening van het benodigde kapitaal dient te worden uitgegaan van de commerciële waarde van de pensioenaanspraak, waarbij de heersende marktrente tot uitgangspunt wordt genomen. Met het uitgangspunt dat de rechtspersoon die een pensioentoezegging doet over voldoende kapitaal moet beschikken om die toezegging te zijner tijd te kunnen nakomen, en het uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeiende recht op afstorting van het kapitaal dat nodig is voor het deel van de pensioenaanspraak dat toekomt aan de tot verevening gerechtigde echtgenoot, strookt dat het af te storten kapitaal wordt berekend naar de commerciële waarde van de pensioenaanspraak ten tijde van de afstorting. Het voorgaande brengt mee dat naar het tijdstip van echtscheiding bepaald moet worden wat de hoogte is van de pensioenaanspraak van de tot verevening gerechtigde echtgenoot, maar dat de commerciële waarde van die aanspraak – het bedrag dat nodig is om die pensioenaanspraak bij een externe pensioenverzekeraar te verzekeren –

bepaald moet worden naar het tijdstip van afstorting door de rechtspersoon. De klacht slaagt derhalve.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:276

Zaaknummer: 19/00187

Rechters: C.A. Streefkerk, T.H. van den Tanja - Broek, M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff en F.J.P. Lock

Advocaten: H.J.W. Alt en M.E.M.G. Peletier

Wetsartikelen: 2 lid 2 Wvps, 3 lid 1 Wvps en 3a Wvps

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid hoger beroep. De vader is bijna 2,5 jaar na de beschikking van de rechtbank in hoger beroep gekomen van deze beschikking. Hij heeft als belanghebbende binnen drie maanden nadat hij bekend is geworden met de beschikking hoger beroep ingesteld. Ontvankelijk in het hoger beroep (art. 806 lid 1 sub b Rv).

Ontvankelijkheid hoger beroep. De vader is bijna 2,5 jaar na de beschikking van de rechtbank in hoger beroep gekomen van deze beschikking. Hij heeft als belanghebbende binnen drie maanden nadat hij bekend is geworden met de beschikking hoger beroep ingesteld. Ontvankelijk in het hoger beroep (art. 806 lid 1 sub b Rv).

De vader is op 18 november 2019 in hoger beroep gekomen van de beschikking van de rechtbank van 8 mei 2017. Daarbij is zijn gezag over de oudste minderjarige beëindigd en de moeder alleen met het gezag belast. De vraag rijst of de vader ontvankelijk is in zijn hoger beroep.

Uit het huwelijk van partijen is een kind geboren. Na ontbinding van het huwelijk is nog een kind geboren. Over het oudste kind oefenen beide partijen gezamenlijk het gezag uit. Over het jongste oefent de moeder alleen het gezag uit.

De vader voert ten aanzien van de ontvankelijkheid het volgende aan. Hij heeft nooit kennis gehad van het verzoek van de moeder tot wijziging van het gezag. Evenmin was hij bekend met de behandeling bij de rechtbank noch met de thans bestreden beschikking. De vader is dan ook niet in de procedure verschenen.

Op het moment dat de moeder het verzoekschrift indiende en het verzoek bij de rechtbank werd behandeld, had de vader geen vaste woon- en verblijfplaats en was hij tijdelijk uitgeschreven uit het BRP (Basisregistratie Personen). De rechtbank heeft de vader opgeroepen via een advertentie in de *Staatscourant*. De vader heeft deze oproep echter nooit

gezien.

Overigens is de vader nooit dakloos geweest. De moeder was ermee bekend dat de vader voor langere tijd bij zijn ouders heeft verbleven. Er is altijd contact geweest, al dan niet telefonisch of via de familie.

De vader is via een bijlage van een brief van Justis, gedateerd 19 augustus 2019, pas bekend geraakt met de beëindiging van zijn gezag over de oudste minderjarige. Door middel van deze brief werd hem gevraagd een reactie te geven op de door de moeder gevraagde geslachtsnaamwijziging van [minderjarige 1] ([achternaam van de moeder] in plaats van [achternaam van de vader]). Bij deze brief zat een 'Uittreksel Gezagsregister' waaruit bleek dat bij de thans door de vader bestreden beschikking het gezamenlijk gezag over [minderjarige 1] was beëindigd.

Aangezien hij vervolgens binnen een termijn van drie maanden nadat hij aldus met de beschikking van 8 mei 2017 bekend was geworden in hoger beroep is gekomen tegen deze beschikking, is, zo stelt de vader, hij ontvankelijk in zijn appel.

De moeder verweert zich. Zij stelt onder andere dat zij nooit met de vader of met zijn familie over de beschikking heeft gesproken en evenmin heeft er een formele handeling plaatsgevonden in de vorm van bijvoorbeeld een betekening van de beschikking van 8 mei 2017, maar zij ging er desalniettemin van uit dat de vader met de beschikking bekend was en dat hij erin had berust.

Het hof gaat na of de vader ontvankelijk is in zijn hoger beroep op grond van artikel 806 Rv. Ten aanzien van de toepassing van artikel 806 lid 1 onder a Rv overweegt het hof het navolgende. De vader was geen verzoeker in eerste aanleg. Om te kunnen bepalen of de vader valt onder 'degenen aan wie een afschrift van de beschikking is verstrekt of verzonden' heeft de griffier van het hof zich ambtshalve tot de rechtbank gewend teneinde duidelijkheid over deze verzending te krijgen. Aan de griffier van het hof is medegedeeld dat de bestreden beschikking in de *Staatscourant* is gepubliceerd noch op andere wijze door de rechtbank aan de vader bekend is gemaakt. Daarmee heeft de, in artikel 806 lid 1 sub a Rv, voorgeschreven verzending aan de vader niet plaatsgevonden. Nu de vader geen verzoeker in eerste aanleg was, leidt dat ertoe dat artikel 806 lid 1 onder a Rv niet van toepassing is.

Ten aanzien van de toepassing van artikel 806 lid 1 onder b Rv overweegt het hof het navolgende. Nu de vader wel belanghebbende is in de zin van artikel 798 lid 1 Rv moet hij worden aangemerkt als een andere belanghebbende in de zin van artikel 806 lid 1 sub b Rv en is derhalve lid 1 sub b van toepassing.

Het hof heeft tijdens de mondelinge behandeling vastgesteld dat de moeder de bestreden beschikking niet aan de vader heeft laten betekenen en dat zij de vader ook anderszins niet (aantoonbaar in de zin van de wet) op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van de bestreden beschikking, waarbij het gezag van de vader over de minderjarige is beëindigd.

Gelet op het voorgaande en hetgeen de vader naar voren heeft gebracht acht het hof het aannemelijk dat de vader niet eerder kennis heeft kunnen nemen van de bestreden beschikking dan daags na 19 september 2019, de datum waarop een aan de vader gerichte brief met bijlage van Justis – uit welke stukken de vader heeft kunnen afleiden dat het gezag van de vader over de minderjarige is beëindigd – is verzonden.

Aangezien de vader binnen een termijn van drie maanden na ontvangst van voornoemde stukken in hoger beroep is gekomen, betekent dit dat de vader ontvankelijk is in zijn beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-02-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:478

Zaaknummer: 200.269.470_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Burgerlijke stand. Wijziging van de geboorteakte door te gelasten dat de aanduiding van het geslacht via een latere vermelding wordt veranderd in ‘geslacht is niet kunnen worden vastgesteld’.

Burgerlijke stand. Wijziging van de geboorteakte door te gelasten dat de aanduiding van het geslacht via een latere vermelding wordt veranderd in ‘geslacht is niet kunnen worden vastgesteld’.

De officier van justitie heeft primair verzocht op grond van artikel 1:24 lid 1 BW de geboorteakte van belanghebbende door te halen en een nieuwe geboorteakte op te laten maken door de burgerlijke stand en daarbij het geslacht op te nemen: ‘het geslacht is niet kunnen worden vastgesteld’. Subsidiair is verzocht het laatstgenoemde als latere vermelding in de geboorteakte van belanghebbende op te laten nemen. De ambtenaar van de burgerlijke stand en belanghebbende staan achter het primaire verzoek.

De rechtbank stelt vast dat de vermelding van het geslacht van belanghebbende in de geboorteakte, in die zin dat daar staat ‘zoon van’, niet in overeenstemming is met de bij belanghebbende bestaande overtuiging niet tot het mannelijke geslacht, maar evenmin tot het vrouwelijke geslacht te horen. De rechtbank acht aannemelijk dat bij belanghebbende sprake is van een ambivalent geslacht. De huidige tekst van de wettelijke regeling geeft voor belanghebbende niet rechtstreeks de mogelijkheid in de geboorteakte de vermelding van het mannelijke geslacht dan wel het vrouwelijke geslacht achterwege te laten en deze in overeenstemming te brengen met de genderbeleving van belanghebbende, namelijk niet mannelijk, maar ook niet vrouwelijk. Tot dezelfde conclusie in vergelijkbare zaken kwam de Hoge Raad in zijn uitspraak van 30 maart 2007 (ECLI:NL:HR:2007:AZ5686), de rechtbank Limburg op 28 mei 2018 (ECLI:NL:RBLIM:2018:4931) en de rechtbank Noord-Nederland op 24 juli 2019 (ECLI:NL:RBNNE:2019:3437). De regeling zoals opgenomen in artikel 1:19d BW ziet op het geval dat het geslacht van een net geboren kind twijfelachtig is. In dat geval wordt een geboorteakte opgemaakt, waarin wordt vermeld dat het geslacht van het kind niet is kunnen worden vastgesteld.

De rechtbank is van oordeel dat uit artikel 8 EVRM de positieve verplichting voor de Nederlandse Staat voortvloeit om de geslachtsaanduiding in de geboorteakte van belanghebbende aan te kunnen passen. Met de rechtbank Limburg in haar voornoemde uitspraak van 28 mei 2018, is de rechtbank van oordeel dat, anders dan het oordeel van de Hoge Raad in voornoemde uitspraak, inmiddels sprake is van een maatschappelijke erkenning en (een trend naar) juridische erkenning van een neutrale geslachtelijke identiteit. De rechtbank voegt daaraan toe dat deze maatschappelijke erkenning zich heeft voortgezet. Inmiddels is er de ontwerpresolutie van het Europees Parlement over de rechten van interseksuele personen (B8-0101/2019) die het belang benadrukt van flexibele procedures bij geboorteregistratie. Het Europees Parlement spreekt daarin uit verheugd te zijn over de wetten die sommige lidstaten hebben aangenomen en die wettelijke gendererkenning op basis van zelfbeschikking toestaan. Het Europees Parlement spoort (onder punt 9 van de ontwerpresolutie) andere lidstaten ertoe aan om soortgelijke wetgeving aan te nemen, waaronder flexibele procedures om gendermarkers, zolang die nog geregistreerd worden, en namen op geboortecertificaten en identiteitsdocumenten te veranderen (met inbegrip van de mogelijkheid tot genderneutrale namen).

In Australië heeft de High Court of Australia op 2 april 2014 geoordeeld dat de betrokkene in de geboorteregistratie moet worden opgenomen met de aanduiding 'seks non-specific'. Ook wijst de rechtbank op de uitspraak van het Duitse Bundesverfassungsgericht van 10 oktober 2017 waarin is geoordeeld dat de Duitse wetgever voor 31 december 2018 een derde geslachtsregistratie-optie moet creëren naast de registratie 'man' en 'vrouw' in de geboorteakte, of de geslachtsregistratie geheel achterwege moet laten. Deze wetswijziging heeft inmiddels op 18 december 2018 plaatsgevonden. Verder is inmiddels op 1 november 2019 de Wet verduidelijking rechtspositie transgender personen en interseksuele personen in werking getreden. Deze wet heeft wijziging gebracht in de Algemene wet gelijke behandeling (AWGB). Het betreft een nadere invulling van het verbod om ongeoorloofd onderscheid te maken op grond van geslacht. In artikel 1 lid 2 AWGB is nu opgenomen dat onder onderscheid op grond van geslacht ook wordt verstaan onderscheid op grond van geslachtskenmerken, genderidentiteit en genderexpressie.

Naar het oordeel van de rechtbank maken deze ontwikkelingen dat op dit moment het individuele belang van belanghebbende bij juridische erkenning van de overtuiging niet tot het ene maar ook niet tot het andere geslacht te horen zwaarder weegt dan het algemene belang bij handhaving van de huidige wettelijke regeling. Door de officier van justitie en door de ambtenaar zijn geen argumenten naar voren gebracht die verwijzen naar strikte handhaving van de huidige wettelijke regeling op grond van het algemeen belang. Naar het oordeel van de rechtbank kan niet meer gesproken worden van een algemeen aanvaarde

opvatting dat personen of tot het mannelijke of tot het vrouwelijke geslacht horen.

Omdat de vermelding 'X' in de geboorteakte op dit moment wettelijk nog niet mogelijk is, zal de rechtbank overeenkomstig de uitspraak van de rechtbank Limburg de ambtenaar gelasten op te nemen dat 'het geslacht niet is kunnen worden vastgesteld' overeenkomstig artikel 1:19d BW. De rechtbank merkt op dat in een identiteitsbewijs zoals het paspoort bij sekse een 'X' zal worden vermeld. Anders dan de rechtbank Limburg en ook anders dan primair is verzocht, zal de rechtbank de ambtenaar gelasten dit te doen in de vorm van een latere vermelding. De rechtbank is van oordeel dat aan het doorhalen van de huidige geboorteakte en het opmaken van een nieuwe geboorteakte bezwaren zijn verbonden. De oude akte is in dat geval niet meer voorhanden om de persoonshistorie te reconstrueren en in dwingend bewijs te voorzien. Bovendien sluit deze vorm van registratie ook beter aan bij de huidige wel wettelijk geregelde mogelijkheid om wijziging van het geslacht in de akte van geboorte te verzoeken zoals geregeld in de artikelen 1:28 tot en met 1:28c BW.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:522

Zaaknummer: C/16/489876 / FO RK 19-1562 en C/16/488796 / FO RK 19-1452

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. De vrouw is niet behoeftig. Zij kan via het rendement op haar eigen vermogen geheel in haar eigen behoefte voorzien. De vrouw wordt veroordeeld in de proceskosten in hoger beroep, omdat zij, net zoals bij de rechtbank, bewust heeft nagelaten haar vermogenspositie nader te duiden.

Partneralimentatie. De vrouw is niet behoeftig. Zij kan via het rendement op haar eigen vermogen geheel in haar eigen behoefte voorzien. De vrouw wordt veroordeeld in de proceskosten in hoger beroep, omdat zij, net zoals bij de rechtbank, bewust heeft nagelaten haar vermogenspositie nader te duiden.

Partijen hebben twee jongmeerderjarige kinderen die bij de vrouw verblijven.

De echtscheiding is in december 2018 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Bij de echtscheidingsbeschikking is tevens de alimentatie voor de kinderen bepaald. De beslissing over de partneralimentatie is aangehouden om de vrouw in de gelegenheid te stellen stukken over te leggen ter schraging van haar behoefte en stukken over haar vermogen en het rendement daarover. Eind december 2018 heeft de rechtbank het verzoek van de vrouw om partneralimentatie afgewezen.

De vrouw is daarvan in hoger beroep gekomen. Zij vraagt in hoger beroep een partneralimentatie van € 1.730 per maand. De man verweert zich en verzoekt het beroep van de vrouw af te wijzen.

De behoefte van de vrouw is (ter beëindiging van discussie daarover) niet langer in geschil.

Vervolgens is de vraag aan de orde in hoeverre de vrouw in staat is om in het eigen levensonderhoud te voorzien. Eigen inkomsten van de onderhoudsgerechtigde, ook rendement uit vermogen, verminderen de behoefte aan een bijdrage. Daarbij worden zowel de

daadwerkelijke inkomsten als de in redelijkheid te verwerven inkomsten in aanmerking genomen. Het ligt op de weg van de vrouw om haar behoefte te onderbouwen. Naar het oordeel van het hof is zij daar niet in geslaagd.

De man heeft (ook) in hoger beroep aangevoerd dat de vrouw beschikt over een aanzienlijk box III-vermogen. In 2014 bedroeg dat € 1.550.000 , en dat stijgt volgens de man met een paar ton per jaar. Uitgaande van het vermogen in 2014 zou zij bij een rendement van 4% een inkomen van € 62.000 per jaar hebben. Daarmee kan zij in haar eigen behoefte voorzien.

Het hof overweegt dat de rechtbank de vrouw al heeft verzocht inzage te geven in haar vermogen en de inkomsten daaruit, door stukken over te leggen als de meest recente spaarsaldi, de drie meest recente belastingaangiften, bewijsstukken van de schenkingen van certificaten en de overige (papieren) schenkingen, maar dat de vrouw daaraan niet, ook niet na aanhouding van de zaak met dat doel en enkele malen uitstel voor de indiening van stukken, heeft voldaan.

Voorts overweegt het hof dat de vrouw, ondanks expliciet verzoek van de man in hoger beroep om de aangiftes IB van 2015 tot en met 2018 over te leggen, dat heeft nagelaten. Zo heeft de vrouw niet alleen de man, maar ook het hof inzage in haar recente vermogenspositie onthouden. Bij de stand van zaken zoals door de man geschetst en bij gebreke van andere gegevens moet het ervoor gehouden worden dat de vrouw in staat is om (via rendement uit vermogen) geheel in haar eigen behoefte te voorzien.

Het hof wijst er ten slotte op dat de vrouw geenszins heeft onderbouwd dat zij serieuze inspanningen heeft ondernomen om te solliciteren. Zij heeft in dit opzicht bij lange na niet aan haar inspanningsverplichtingen voldaan.

Het hof ziet aanleiding om de vrouw te veroordelen in de proceskosten in hoger beroep. De vrouw had moeten weten dat een nadere onderbouwing van haar vermogenspositie onontbeerlijk was om een andere beslissing te bewerkstelligen dan die van de rechtbank. Zij heeft hieraan echter niet voldaan. Zij heeft door haar wijze van procederen de man nodeloos op kosten gejaagd. Het hof veroordeelt de vrouw in de proceskosten van de man.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-02-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:1026

Zaaknummer: 200.256.934/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In de woning achtergebleven partner verzoekt om intrekking van het huisverbod, opgelegd aan haar partner. Zij ontkent thans dat zij is mishandeld, ook al had zij dat ten tijde van het huisverbod drie keer verklaard. Voorzieningenrechter heft het huisverbod niet op.

In de woning achtergebleven partner verzoekt om intrekking van het huisverbod, opgelegd aan haar partner. Zij ontkent thans dat zij is mishandeld, ook al had zij dat ten tijde van het huisverbod drie keer verklaard. Voorzieningenrechter heft het huisverbod niet op.

De burgemeester heeft een huisverbod opgelegd aan de partner van verzoekster. Verzoekster die in de woning is achtergebleven, heeft de burgemeester bij brief verzocht het huisverbod met spoed in te trekken. De rechtbank heeft deze brief aangemerkt als een beroep dat ertoe strekt het bestreden besluit te vernietigen en een verzoek de rechtsgevolgen van het bestreden besluit te schorsen voor de resterende duur van het bestreden besluit.

Op grond van artikel 2 lid 1 Wet tijdelijk huisverbod (Wth), voor zover hier van belang, kan de burgemeester een huisverbod opleggen aan een persoon indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat diens aanwezigheid in de woning ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van één of meer personen die met hem in de woning wonen of daarin anders dan incidenteel verblijven of indien op grond van feiten of omstandigheden een ernstig vermoeden van dit gevaar bestaat. Het verbod geldt voor een periode van tien dagen, behoudens verlenging overeenkomstig artikel 9 Wth. De rechter beoordeelt vol of het gevaar blijkt uit de door verweerder geduide feiten of omstandigheden. Als blijkt van dat gevaar, dan was de burgemeester bevoegd een huisverbod op te leggen. Daarna beoordeelt de rechter terughoudend of de burgemeester, alle belangen afwegend, in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van die bevoegdheid.

Niet in geschil is dat er op 1 februari 2020 een incident heeft plaatsgevonden tussen verzoekster en haar uit huis geplaatste partner. Vast staat ook dat verzoekster drie keer, zowel

aan het ambulancepersoneel als aan de politie als tijdens het verhoor met betrekking tot het huisverbod, hetzelfde heeft verklaard, namelijk dat zij was mishandeld door haar partner. Haar partner heeft dit ontkend. De voorzieningenrechter stelt met de burgemeester vast dat sprake is van tegenstrijdige verklaringen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de burgemeester op grond van de verklaringen van verzoekster en de bureaus over het incident terecht heeft kunnen vaststellen dat sprake was van een gevaarlijke situatie in de woning. De burgemeester was dan ook bevoegd om het huisverbod op te leggen. Gelet op de vergesloede zwangerschap (37 weken ten tijde van de oplegging van het huisverbod) van verzoekster en de zorg die verzoekster heeft voor drie kleine kinderen, is de voorzieningenrechter van oordeel dat de burgemeester in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid om het huisverbod op te leggen. In de verklaringen van verzoekster tijdens de mondelinge behandeling ziet de voorzieningenrechter ook geen aanleiding om het huisverbod nu op te heffen. De verklaringen van verzoekster staan haaks op de door haar eerder gegeven verklaringen. Dat haar partner nu in vreemdelingenbewaring zit, maakt voorts niet dat er geen reden is het huisverbod langer te handhaven. Uit de ter zitting overgelegde e-mail van de officier van justitie aan verzoekster blijkt ook dat deze het nog noodzakelijk acht dat de veiligheid van verzoekster en de minderjarigen wordt gegarandeerd.

De wens van verzoekster om contact te hebben met haar uit huis geplaatste partner acht de voorzieningenrechter, gelet op haar situatie en de kans dat haar partner op korte termijn kan worden uitgezet nu hij illegaal in Nederland is, wel een begrijpelijke wens. De voorzieningenrechter acht het echter, samen met Veilig Thuis, op dit moment niet verantwoord dat verzoekster onbegeleid contact heeft met hem. Wel acht de voorzieningenrechter het belangrijk dat er op zeer korte termijn een partnersgesprek gaat plaatsvinden. Veilig Thuis zal een partnersgesprek met verzoekster en haar partner organiseren. Het beroep van verzoekster is ongegrond verklaard.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:1189

Zaaknummer: C/10/590852 / KG ZA 20-110

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling. Verzoek tot wijziging omgangsregeling met de vader. Het kind weet niet dat de man met wie hij speelt, zijn vader is. Beperking van de omgang afgewezen. Noodzaak statusvoorlichting. De wijze waarop de moeder uitvoering geeft aan haar ouderlijk gezag is in strijd met de wet.

Ondertoezichtstelling. Verzoek tot wijziging omgangsregeling met de vader. Het kind weet niet dat de man met wie hij speelt, zijn vader is. Beperking van de omgang afgewezen. Noodzaak statusvoorlichting. De wijze waarop de moeder uitvoering geeft aan haar ouderlijk gezag is in strijd met de wet.

Op grond van artikel 1:265g lid 1 BW kan de kinderrechter voor de duur van de ondertoezichtstelling op verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) een regeling inzake de uitoefening van het recht op omgang wijzigen voor zover dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. Het tweede lid bepaalt dat op verzoek van een met het gezag belaste ouder, een omgangsgerechtigde, de minderjarige van 12 jaar of ouder en de gecertificeerde instelling, de kinderrechter de in het eerste lid genoemde beslissing kan wijzigen op grond dat nadien de omstandigheden zijn gewijzigd, of dat bij het nemen van de beslissing van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan.

Uit de stukken en uit het verloop van de zitting is gebleken dat de moeder nog altijd niet bereid of in staat is het kind emotionele toestemming te geven voor de omgang met de vader. Hoewel zij er voortdurend op is gewezen hoe belangrijk het is dat zij haar zoon vertelt dat de vader zijn biologische vader is, heeft zij daaraan tot nu toe niet meegewerkt. De zoon is vier jaar oud en stelt tijdens de omgangsmomenten regelmatig de vraag wie die man is met wie hij speelt. Doordat de moeder hierover geen duidelijkheid geeft, handelt zij niet in het belang van haar zoon. Hierdoor zijn niet alleen de omgangsmomenten voor de jongen nu niet goed te begrijpen, maar ook is het voor de ontwikkeling van zijn identiteit belangrijk dat hij weet wie

zijn biologische vader is en dat hij ongestoord met hem een band kan opbouwen. In positieve zin valt op dat de vader de aanwijzingen van de GI over het invullen van de omgangsmomenten goed heeft opgepakt en zijn contact met de jongen daardoor meer ontspannen en zinvol is geworden. Tegelijk wordt de jongen nog altijd blootgesteld aan de strijd tussen zijn ouders. Hoewel niet is gebleken van recente incidenten tijdens de omgangsmomenten, is – ook op de zitting – duidelijk gebleken dat de ouders geen goed woord voor elkaar over hebben. Zij spreken nog altijd vooral over zichzelf en redeneren vanuit hun eigen angst en boosheid. Onder deze omstandigheden is het bijzonder te noemen dat het de ouders, met hulp van de GI, überhaupt lukt de omgang te laten plaatsvinden. Het is bovendien bijzonder te noemen dat de minderjarige zich in deze complexe en beladen situatie staande lijkt te kunnen houden. De GI heeft tijdens de zitting toegelicht dat, nadat de daartoe geplande afspraken niet door zijn gegaan, opnieuw gekeken wordt hoe op korte termijn de statusvoorlichting kan worden vormgegeven. Het hof acht het van groot belang dat dit zo spoedig mogelijk gebeurt, waarbij de GI desnoods deze taak dient over te nemen van de moeder. Ook heeft de GI aangegeven de ouders te zullen blijven wijzen op hun verantwoordelijkheden en te bezien of het plannen van de afspraken kan worden verbeterd, om te kunnen blijven komen tot een zinvol contact tussen de jongen en de vader. In zoverre is de door de moeder aan haar hoger beroep ten grondslag gelegde nadere toelichting van de GI achterhaald en zal het hof, gelet op de mogelijkheden die de GI nu nog ziet, de omgangsregeling tussen de jongen en de vader niet inperken.

Het hof overweegt ten slotte nog als volgt. Het hof wijst de moeder erop dat zij zich goed moet realiseren dat de wijze waarop zij op dit moment uitvoering geeft aan haar ouderlijk gezag in strijd is met de wet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het ouderlijk gezag de plicht van de ouder omvat om zijn kind te verzorgen en op te voeden. Onder verzorging en opvoeding worden mede verstaan de zorg en de verantwoordelijkheid voor het geestelijk en lichamelijk welzijn en de veiligheid van het kind alsmede het bevorderen van de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid. Ook omvat het ouderlijk gezag mede de verplichting van de ouder om de ontwikkeling van de banden van zijn kind met de andere ouder te bevorderen. Het hof verwacht van de moeder dat zij er nu alles aan gaat doen om te bewerkstelligen dat zij haar wettelijke taak als gezaghebbende ouder oppakt en haar sterk negatieve houding ten opzichte van het contact tussen [de minderjarige] en de vader zo goed als mogelijk ombuigt in een (minstens) neutrale houding.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-02-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:1028

Zaaknummer: 200.259.998/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Meerderjarige verzoekt vernietiging van de erkenning. Rechtbank past Nederlands recht toe, omdat dat het recht is dat ook op de erkenning is toegepast. Termijn voor vernietiging erkenning overschreden. Rechtbank gaat daaraan voorbij in het licht van artikel 8 EVRM.

Meerderjarige verzoekt vernietiging van de erkenning. Rechtbank past Nederlands recht toe, omdat dat het recht is dat ook op de erkenning is toegepast. Termijn voor vernietiging erkenning overschreden. Rechtbank gaat daaraan voorbij in het licht van artikel 8 EVRM.

Verzoeker verzoekt om de erkenning door de erkenner die ten tijde van de erkenning de Amerikaanse nationaliteit had, te vernietigen. Op grond van het bepaalde in artikel 10:96 BW in verbinding met artikel 10:95 BW wordt de vraag op welke wijze een erkenning kan worden tenietgedaan, wat betreft de bevoegdheid van de persoon die het kind heeft erkend en de voorwaarden voor de erkenning, bepaald door het recht dat op de erkenning van het kind is toegepast. De erkenning van verzoeker heeft echter plaatsgevonden voorafgaand aan de inwerkingtreding van Boek 10 BW, namelijk op 16 oktober 2001. De vraag die dus voorligt is welk recht – volgens de op dat moment geldende regels van internationaal privaatrecht – is toegepast op de erkenning van verzoeker. Deze vraag verdient beantwoording omdat dit niet blijkt uit de latere vermelding betreffende de erkenning.

Uit de memorie van toelichting bij de Wet conflictenrecht afstamming, de voorloper van Boek 10 BW, die in werking trad op 1 mei 2003, blijkt dat in elk geval al sinds 1997 voor de bevoegdheid tot erkenning en voor de voor erkenning geldende voorwaarden wordt aangeknoopt bij het nationale recht van de erkenner. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 7 november 1997 (ECLI:NL:HR:1997:ZC2487) geoordeeld dat die regel in elk geval uitzondering leidt als het nationale recht van de erkenner het instituut van de erkenning niet kent en het kind met de moeder woont in een land dat dit instituut wel kent en waarvan het kind en de moeder de nationaliteit bezitten. In dat laatste geval is volgens de Hoge Raad sprake van een zo nauwe band met de rechtssfeer van dat land, dat het daar geldende recht inzake de

erkenning toepassing behoort te vinden.

Op vragen van de rechtbank heeft de ambtenaar ter zitting verklaard dat zij aannemelijk acht dat destijds Nederlands recht is toegepast op de erkenning. De toepassing van het recht van de nationaliteit van de erkenner is volgens de ambtenaar altijd complexe materie geweest waardoor in de praktijk Nederlands recht op de erkenning werd toegepast. Gelet op de toentertijd geldende regels van internationaal privaatrecht en de verklaring van de ambtenaar, gaat de rechtbank ervan uit dat Nederlands recht destijds is toegepast op de erkenning. Dit betekent dat ook op het nu voorliggende verzoek van verzoeker tot vernietiging van die erkenning Nederlands recht van toepassing is.

Op basis van de stellingen van verzoeker stelt de rechtbank vast dat verzoeker al gedurende zijn minderjarigheid wist, althans een sterk vermoeden had, dat de erkenner niet zijn biologische vader is. Dit betekent dat het verzoek had moeten worden ingediend binnen drie jaren nadat verzoeker meerderjarig is geworden. Dit heeft hij niet gedaan, hetgeen betekent dat het verzoek niet is ingediend binnen de daarvoor geldende wettelijke termijn. Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat het vasthouden aan de wettelijke termijn voor vernietiging van de erkenning een ongerechtvaardigde inbreuk op zijn familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM oplevert. De rechtbank volgt verzoeker in zijn stelling. Ook al wist verzoeker wel dat de erkenner niet zijn biologische vader was, de rechtbank acht voorstelbaar dat het, gezien de omstandigheden, voor verzoeker ingewikkeld was om te achterhalen hoe zijn afstammingssituatie dan wel precies in elkaar stak, mede door de geografische afstand tussen alle betrokkenen. Daarbij komt dat verzoeker grotendeels is opgegroeid in de Verenigde Staten, waardoor hij, toen hij eenmaal in Nederland verbleef, mogelijk ook niet goed op de hoogte was van de weg die hij zou moeten bewandelen om een familierechtelijke betrekking tot stand te doen brengen tussen hem en zijn biologische vader. Bovendien is dit oordeel niet strijdig met het belang van verzoeker. Verzoeker en de biologische vader hebben elkaar de eerste jaren van het leven van verzoeker gekend, het is altijd de wens geweest van de biologische vader om in juridische zin de vader te zijn van verzoeker en hij zou ook nu willen meewerken aan een erkenning van verzoeker zodra dit mogelijk is. De rechtbank heeft het standpunt van de moeder en de erkenner niet meegewogen, omdat zij niet in het geding zijn verschenen. De rechtbank heeft het verzoek tot vernietiging van de erkenning van verzoeker door de erkenner dan ook toegewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 06-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:566

Zaaknummer: C/01/346098 / FA RK 19-2119

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie; wijziging omdat de beschikking van de aanvang af aan niet heeft beantwoord aan de wettelijke maatstaven, omdat is uitgegaan van onjuiste/onvolledige gegevens. De vrouw is behoeftig. De man geeft onvoldoende inzicht in zijn inkomen. Niet aangetoond dat zijn draagkracht ontoereikend is. De man wordt veroordeeld tot betaling van partneralimentatie van ongeveer € 7.700 bruto per maand.

Partneralimentatie; wijziging omdat de beschikking van de aanvang af aan niet heeft beantwoord aan de wettelijke maatstaven, omdat is uitgegaan van onjuiste/onvolledige gegevens. De vrouw is behoeftig. De man geeft onvoldoende inzicht in zijn inkomen. Niet aangetoond dat zijn draagkracht ontoereikend is. De man wordt veroordeeld tot betaling van partneralimentatie van ongeveer € 7.700 bruto per maand.

De man en de vrouw zijn in 1996 gehuwd. Zij zijn eind 2013/begin 2014 uit elkaar gegaan. Er zijn geen kinderen geboren uit het huwelijk. In 2015 is het huwelijk ontbonden. De man is hertrouwd.

Bij beschikking van het hof was bepaald dat de man per 1 oktober 2015 € 7.370 alimentatie aan de vrouw zou betalen. Bij beschikking van 2 november 2017 heeft het hof die beschikking gewijzigd en de alimentatie op nihil gesteld. Daarbij is bepaald dat de vrouw de over de periode van 7 december 2015 tot en met 2 november 2017 betaalde alimentatiebedrag moest terugbetalen.

Bij de door de vrouw bestreden beschikking heeft de rechtbank het verzoek van de vrouw om de beschikking van het hof van 2 november 2017 te wijzigen afgewezen.

De vrouw stelt in hoger beroep dat de beschikking van de aanvang af aan niet heeft beantwoord aan de wettelijke maatstaven doordat van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan.

Het hof heeft in zijn beschikking van 2 november 2017 geoordeeld dat de bij beschikking van 1 oktober 2015 vastgestelde bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de vrouw dient te worden gewijzigd en heeft die bijdrage met ingang van 7 december 2015 op nihil gesteld. Het hof heeft daartoe overwogen dat de vrouw onvoldoende inzicht heeft gegeven in haar financiële positie sinds 2015.

Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw haar financiële positie (inkomen en verdien capaciteit) in de onderhavige procedure wel voldoende met stukken onderbouwd. Gelet op de thans door de vrouw in het geding gebrachte stukken met betrekking tot haar inkomen en haar mogelijkheden om inkomen te genereren, is het hof van oordeel dat het hof bij beschikking van 2 november 2017 wat betreft de beslissing over de behoefte van de vrouw en haar verdien capaciteit van aanvang af niet aan de wettelijke maatstaven heeft beantwoord doordat van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan in de zin van artikel 1:401 lid 4 BW, zodat een hernieuwde beoordeling gerechtvaardigd is.

Behoeftte vrouw

Het hof heeft de behoefte van de vrouw in zijn beschikking van 1 oktober 2015 op € 7.370 bruto per maand vastgesteld. Naar het oordeel van het hof heeft de man zijn verweer dat de lotsverbondenheid tussen partijen is geëindigd of dat sprake is van verbleking van de behoefte in het geheel niet onderbouwd tegenover de betwisting daarvan door de vrouw, zodat het hof daaraan voorbijgaat. Nu tegen de eerder door hof vastgestelde behoefte van de vrouw van € 7.370 (in 2015) door partijen niet is gegriefd, zal het hof hier thans ook van uitgaan. Geïndexeerd naar 1 januari 2018 bedraagt de behoefte van de vrouw € 7.737 bruto per maand.

Behoeftigheid

Gelet op de inhoud van de door de vrouw ingediende psychiatrische rapportage van 18 februari 2019 en het rapport van de arbeidsdeskundige van 22 augustus 2019, acht het hof voorts aannemelijk dat de vrouw vanaf januari 2014 niet meer in staat is geweest om een inkomen te genereren. De arbeidsdeskundige acht de vrouw op medische en arbeidskundige gronden niet in staat om met arbeid te verdienen. Gelet hierop kan van de vrouw niet gevergd worden dat zij binnen afzienbare tijd in staat is inkomsten te verwerven om te kunnen voorzien in haar behoefte. Het hof neemt bij dit oordeel tevens in aanmerking de leeftijd van de vrouw (zij is thans 65 jaar), haar gebrek aan diploma's en haar eenzijdige werkervaring. De vrouw heeft, zoals blijkt uit de door haar overgelegde stukken, in 2018 en 2019 wel

verschillende sollicitatiepogingen ondernomen, maar die hebben niet tot een baan geleid.

Draagkracht man

De man heeft zich in zijn verweerschrift niet uitgelaten over zijn draagkracht, maar heeft zich ter zitting van het hof op het standpunt gesteld dat hij enkel een salaris als directeur-groootaandeelhouder heeft uit H B.V. De vrouw betwist deze stelling.

Na bespreking van de wel en niet overgelegde stukken is het hof van oordeel dat de man onvoldoende inzicht heeft verschaft in zijn (wereld)inkomen en niet heeft aangetoond dat zijn draagkracht ontoereikend is om de door de vrouw verzochte partneralimentatie te kunnen voldoen. Dit komt voor rekening en risico van de man. Het hof is dan ook van oordeel dat de man redelijkerwijs in staat moet worden geacht overeenkomstig de behoefte van de vrouw (in 2018) een bijdrage van € 7.737 bruto per maand in de kosten van haar levensonderhoud te betalen. Het hof veroordeelt de man daartoe.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-02-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:1025

Zaaknummer: 200.255.709/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Terugbetaling van (voornamelijk) te veel ontvangen partneralimentatie. Na ontslag van de man en gebruikmaking van de ontslagvergoeding om de hoge partner- en kinderalimentatie te kunnen betalen, heeft de rechtbank beide bedragen ingrijpend verlaagd. De man is een eigen onderneming gestart, maar verdient daarmee vooralsnog veel minder dan hij deed. Rechtbank oordeelt dat de vrouw, die tijdig door de man op de hoogte was gesteld van de situatie, de te veel betaalde partner- en kinderalimentatie van ruim meer dan € 40.000 moet terugbetalen.

Terugbetaling van (voornamelijk) te veel ontvangen partneralimentatie. Na ontslag van de man en gebruikmaking van de ontslagvergoeding om de hoge partner- en kinderalimentatie te kunnen betalen, heeft de rechtbank beide bedragen ingrijpend verlaagd. De man is een eigen onderneming gestart, maar verdient daarmee vooralsnog veel minder dan hij deed. Rechtbank oordeelt dat de vrouw, die tijdig door de man op de hoogte was gesteld van de situatie, de te veel betaalde partner- en kinderalimentatie van ruim meer dan € 40.000 moet terugbetalen.

De rechtbank concludeert naar aanleiding van het verzoek van de man tot wijziging van de kinder- en partneralimentatie dat per 1 maart 2019 de man minder kinderalimentatie, maar vooral veel minder partneralimentatie behoeft te voldoen aan de vrouw. De vrouw zou op grond daarvan een bedrag van ongeveer € 40.000 partneralimentatie te veel ontvangen hebben over 2019, vanaf 1 maart. De vraag rijst of de vrouw dit bedrag (en een veel minder

hoog bedrag aan te veel ontvangen kinderalimentatie over die periode) zou moeten terugbetalen.

De rechtbank oordeelt als volgt. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad geldt dat de rechter in het algemeen behoedzaam gebruik moet maken van zijn bevoegdheid om een onderhoudsbijdrage met terugwerkende kracht te wijzigen, met name als dit ingrijpende gevolgen kan hebben voor de onderhoudsgerechtigde in verband met een daardoor in het leven geroepen terugbetalingsverplichting van de alimentatie die daarvoor is betaald of verhaald. De rechter moet in voorkomende gevallen daarom beoordelen of, en in hoeverre, in redelijkheid van de onderhoudsgerechtigde terugbetaling kan worden verlangd van hetgeen in overeenstemming met de behoefte is uitgegeven.

De man heeft de vrouw op 11 juli 2018 schriftelijk laten weten dat hij met ingang van 1 juli van dat jaar zijn baan was verloren. In die brief wordt uitgelegd dat de man de alimentatie vooralsnog uit zijn ontslagvergoeding kan blijven voldoen. De vrouw wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat zij er rekening mee moet houden dat deze situatie niet kan voortduren. Bij brief van 31 januari 2019 laat de man de vrouw schriftelijk weten dat de situatie op dat moment zodanig is, dat aanpassing van de alimentatie nodig is. De man geeft aan dat hij nog geen ander werk heeft gevonden en dat de ontslagvergoeding begin maart opgesoupeerd zal zijn. Als bijlage bij deze brief is het verzoekschrift van de man meegezonden. De vrouw is naar het oordeel van de rechtbank dus zeer tijdig en meermaals gewaarschuwd voor een aanstaande daling van de alimentatie, waarvan zij stelt volledig afhankelijk te zijn. Het had dus op de weg van de vrouw gelegen om stappen te ondernemen om financieel onafhankelijker van de alimentatie te worden. Daarvoor heeft zij ook voldoende tijd gehad. De rechtbank is van oordeel dat de vrouw die stappen niet, althans onvoldoende heeft gezet.

De vrouw heeft weliswaar na de scheiding een opleiding tot pedicure gevolgd en investeringen gedaan ten behoeve van de opstart van een praktijk, maar dit heeft niet tot inkomsten geleid. De vrouw laat niet zien wat zij verder heeft gedaan om tot enige mate van financiële onafhankelijkheid te komen. Met de man is de rechtbank van oordeel dat dit wel op haar weg had gelegen. Zeker omdat de rechtbank al in de echtscheidingsbeschikking van mei 2016 heeft overwogen dat de vrouw geacht wordt een verdien capaciteit te hebben en dat de vrouw onvoldoende heeft laten zien welke inspanningen zij heeft verricht om die te verzilveren.

De vrouw heeft nog gesteld dat zij vanwege gezondheidsredenen niet in staat is om te werken, maar met de man is de rechtbank van oordeel dat de vrouw deze stelling onvoldoende heeft onderbouwd.

De man heeft verder gesteld dat de vrouw in het kader van de verdeling van de

huwelijksgoederengemeenschap (in 2016) een bedrag van € 113.250 heeft ontvangen. De vrouw heeft van dat bedrag nog € 20.000 over. Een belangrijk deel heeft zij gebruikt om IB te betalen, terwijl naar het oordeel van de rechtbank (en met de man) dat uit de ontvangen partneralimentatie betaald had moeten worden.

Al met al oordeelt de rechtbank dat de vrouw ten onrechte veel te veel heeft ingeteerd op het na de scheiding ontvangen vermogen. Dat de vrouw dus op dit moment mogelijk niet over het geld beschikt om de te veel ontvangen alimentatiebedragen aan de man terug te betalen heeft de vrouw naar het oordeel van de rechtbank aan zichzelf te wijten en kan niet worden afgewenteld op de man.

De rechtbank weegt hierbij mee dat de man zeer tijdig heeft aangegeven dat de huidige situatie zich kon gaan voordoen en dat de man onbetwist heeft gesteld dat de vrouw er niet aan wilde meewerken dat de alimentatie per 1 maart 2019 naar beneden toe werd bijgesteld. Hierdoor was de man genoodzaakt om forse bedragen te blijven betalen om executiemaatregelen te voorkomen, terwijl het netto-inkomen van de man met ongeveer zestig procent is gedaald en hij onderhoudsplichtig is geworden voor zijn derde kind.

Al met al is de rechtbank daarom van oordeel dat in redelijkheid van de vrouw kan worden gevergd dat zij de te veel ontvangen alimentatiebedragen terugbetaalt. De rechtbank veroordeelt de vrouw tot terugbetaling van ruim meer dan € 40.000 aan partner- en kinderalimentatie.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-01-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:564

Zaaknummer: C/01/342953 / FA RK 19-519

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Einde gezamenlijk gezag op verzoek in hoger beroep van de bijzondere curator namens de minderjarige. Hof acht de bijzondere curator ontvankelijk in het appel. Hof beëindigt het gezamenlijk gezag en draagt het gezag op aan de moeder alleen.

Einde gezamenlijk gezag op verzoek in hoger beroep van de bijzondere curator namens de minderjarige. Hof acht de bijzondere curator ontvankelijk in het appel. Hof beëindigt het gezamenlijk gezag en draagt het gezag op aan de moeder alleen.

Het verzoek van de moeder in eerste aanleg om te bepalen dat het gezag over de minderjarige alleen aan haar toekomt, is afgewezen. De bijzondere curator van de minderjarige heeft verzocht deze beschikking te vernietigen en het verzoek van de moeder om haar met het eenhoofdig gezag over de minderjarige te belasten, toe te wijzen. De vader heeft het hof verzocht de bijzondere curator in haar beroep niet-ontvankelijk te verklaren, althans het beroep van de bijzondere curator ongegrond te verklaren, haar verzoek af te wijzen en de bestreden beschikking te bekrachtigen.

De vader stelt dat de bijzondere curator niet-ontvankelijk is nu de minderjarige niet als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv dient te worden aangemerkt, de bijzondere curator na de bestreden beschikking is benoemd en derhalve geen procespartij is en nu de bijzondere curator buiten haar bevoegdheden treedt omdat zij in het kader van de ondertoezichtstelling diende te onderzoeken of beëindiging van het gezamenlijk gezag een oplossing kan zijn. Verder komt de minderjarige geen procesbevoegdheid toe, aldus de vader. De bijzondere curator heeft ter zitting bij het hof de stellingen van de vader gemotiveerd betwist.

De opdrachten van de rechtbank in de beschikking van 16 mei 2019 aan de bijzondere curator zijn: 1) de minderjarige in en buiten rechte te vertegenwoordigen; 2) te onderzoeken op welke wijze verdere schade in de ontwikkeling van de minderjarige kan worden voorkomen; 3) te

onderzoeken in hoeverre er een noodzaak bestaat voor een behandeling van de minderjarige door een kinderpsycholoog; 4) te onderzoeken of er enerzijds bemiddeling tussen de ouders mogelijk is en anderszins of het beëindigen van het gezamenlijk gezag een oplossing kan zijn; 5) onderzoek doen naar de (on)mogelijkheden van omgang tussen de minderjarige en zijn vader; 6) gelet op het verzoek van de moeder om een andere gecertificeerde instelling (GI) met de uitvoering van de ondertoezichtstelling te belasten, onderzoek doen in hoeverre een andere GI wenselijk is en zo ja welke GI; 7) al het nodige te doen wat overigens in het belang van de minderjarige is. Gelet op de inhoud van voornoemde opdrachten, met name de opdracht 'de minderjarige in en buiten rechte te vertegenwoordigen' aan de bijzondere curator en mede gelet op de uitspraak van de Hoge Raad van 29 mei 2015 (ECLI:NL:HR:2015:1409) waaruit blijkt dat een minderjarige in alle familierechtelijke zaken hem betreffend dient te worden aangemerkt als belanghebbende als bedoeld in artikel 798 lid 1 Rv, is het hof van oordeel dat de bijzondere curator als procesvertegenwoordiger van de minderjarige kan worden ontvangen in haar hoger beroep.

Nu de relatie tussen de ouders ernstig is verstoord, de door de ouders in het verleden ontvangen hulpverlening en de ondertoezichtstelling hierin geen verbetering heeft gebracht, het gezamenlijk gezag van ouders een belemmerende werking heeft (gehad) op de ontwikkeling en het welzijn van de minderjarige, onder meer omdat passende hulpverlening voor de minderjarige door de strijd uitblijft, de vader de moeder als volwaardige opvoeder van de minderjarige diskwalificeert, terwijl de GI en andere professioneel betrokkenen de zorgen van de vader over de opvoedkwaliteiten van de moeder niet delen, de moeder zich door de vader tegengewerkt en gediskwalificeerd voelt, hetgeen bij haar tot veel stress en een verminderde draagkracht heeft geleid, is het hof tot de conclusie gekomen dat is voldaan aan de wettelijke vereisten van artikel 1:251a lid 1 BW en heeft het hof het in het belang van de minderjarige geacht dat de moeder voortaan alleen met het gezag wordt belast.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-01-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:258

Zaaknummer: 200.263.245/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Man komt in hoger beroep terug op zijn in eerste aanleg toegewezen verzoek tot echtscheiding in verband met aan de echtscheiding verbonden nadelige gevolgen. Dat is niet mogelijk, zo oordeelt het hof. De duurzame ontwrichting is niet betwist. Man wordt veroordeeld in de proceskosten, omdat de procedure wat betreft de echtscheiding nodeloos is aangespannen c.q. voortgezet.

Echtscheiding. Man komt in hoger beroep terug op zijn in eerste aanleg toegewezen verzoek tot echtscheiding in verband met aan de echtscheiding verbonden nadelige gevolgen. Dat is niet mogelijk, zo oordeelt het hof. De duurzame ontwrichting is niet betwist. Man wordt veroordeeld in de proceskosten, omdat de procedure wat betreft de echtscheiding nodeloos is aangespannen c.q. voortgezet.

In eerste aanleg is het verzoek van de man tot echtscheiding toegewezen. De man voert in hoger beroep aan dat de rechtbank ten onrechte de echtscheiding tussen partijen heeft uitgesproken. De man verzoekt in hoger beroep de echtscheidingsbeschikking te vernietigen en het verzoek tot echtscheiding aan te houden tot een aanvaardbare oplossing is gevonden voor de huisvestingsproblematiek van de man en de kinderen. De vrouw voert verweer.

Op grond van artikel 2.6.1. van het procesreglement verzoekschriftprocedures familie zaken gerechtshoven kan, indien van een beschikking ook hoger beroep is ingesteld van de echtscheidingsbeslissing, het hof naar aanleiding van een daartoe strekkend gemotiveerd verzoek van een belanghebbende besluiten op korte termijn een mondelinge behandeling te bepalen, waarbij alleen het hoger beroep tegen de uitgesproken echtscheiding zal worden behandeld. Het hof heeft dit door de vrouw gedane verzoek gehonoreerd. Tijdens de gehouden mondelinge behandeling zijn partijen in de gelegenheid gesteld hun standpunten

over de echtscheidingsbeslissing (nader) toe te lichten.

De man komt in hoger beroep terug op zijn in eerste aanleg gedane verzoek tot echtscheiding in verband met de aan de inschrijving van de echtscheiding verbonden nadelige gevolgen. Het hof stelt voorop dat zowel de man als de vrouw in eerste aanleg het verzoek heeft gedaan de echtscheiding tussen hen uit te spreken. De rechtbank heeft het door de man én door de vrouw gedane verzoek tot echtscheiding vervolgens toegewezen. Het is bij gebrek aan belang niet mogelijk een in eerste aanleg toegewezen verzoek in hoger beroep te herstellen, ook als sommige gevolgen van die beslissing voor een partij nadelig zijn. Daarnaast heeft de man in hoger beroep de duurzame ontwrichting van het huwelijk van partijen niet betwist. De man stelt in hoger beroep dat sprake is van een wijziging van omstandigheden, in die zin dat inschrijving van de echtscheidingsbeschikking voor hem ingrijpende gevolgen heeft voor huisvesting van hemzelf en de kinderen. Het hof kwalificeert deze door de man aangevoerde omstandigheden niet als bijzondere omstandigheden die tot doorbreking van voormeld uitgangspunt kunnen leiden. Het verzoek van de man in hoger beroep is daarom afgewezen.

Voor verzoekschriftprocedures is, met betrekking tot de proceskosten, bepaald dat de eindbeschikking tevens een veroordeling in de proceskosten kan inhouden (art. 289 Rv in verbinding met artikel 362 Rv). Daarbij geldt als uitgangspunt dat het aan het inzicht van de rechter die over de feiten oordeelt is overgelaten of hij in het gegeven geval aanleiding vindt een veroordeling in de proceskosten uit te spreken. In procedures die zaken van personen- en familierecht betreffen wordt in het algemeen besloten om de proceskosten te compenseren, in die zin dat ieder van de partijen de eigen kosten draagt. De rechter is echter niet tot compensatie verplicht. Hij kan onder meer, ook ambtshalve en dus zonder een daartoe strekkend verzoek, een partij veroordelen in de proceskosten van de wederpartij als de in het ongelijk gestelde partij of als de procedure nodeloos is aangespannen of voortgezet. De rechter is daarbij niet gehouden aan het liquidatietarief en hoeft zich evenmin te laten leiden door een mogelijk op toevoeging procederen door één of beide partijen.

Naar het oordeel van het hof heeft de man deze procedure wat betreft de echtscheiding nodeloos aangespannen, althans nodeloos voortgezet. Ook voor de man, althans zijn advocaat, moest duidelijk zijn dat de man geen belang heeft bij vernietiging van de bij de bestreden beschikking uitgesproken echtscheiding nu het een in eerste aanleg toegewezen verzoek betreft. Het hof heeft daarom de man als de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld in de kosten van de procedure in hoger beroep voor zover het de echtscheiding betreft.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:9757

Zaaknummer: 200.260.319

Wetsartikelen: